

len nő sem fogja beszennyezni, ha a családtyúghoz nyuland.

És az eredmény? semmi! Eszünkbe jut a pajkos diákoknak referálós ösztimizatizáló!

Pfuj! mond az egyik, pfuj! mond a másik, — majd bizony a létező zserüld hurezők helyett mi leszünk Zubringernők!

Tisztelet a sok kivételeknek, de a hangulat ilyen az iránylatú körökben.

És víz, — és pedig nem a nyugati mint tessület ellen, hanem azok vezetői ellen intézett vád.

A négyelet programját úgy ismerjük, miszerint ezen egylet nem csak azért alakult, hogy felszegen öszetett kisdeldővödőlő saját magának kapitalist szerezzen; hanem alakult azért, hogy a helyben és vidéken a jó tettek áldását szórja szét, — vagy ha éppen ezen áldásokat szórni nem képes, legalább gutta cavat lapidem módjára éreztesse.

Hol lehetne nemesebb hivatást gyakorolni, ha mindjárt fényes juliusi napon lámpával keresnők is, mint a családny felkarolásában?

Hiszzen a négyelet holgyekből áll? és így ha évenként csak egyben lenyünk mentenek meg a vón eseldő-hurezől Tóti Dorák körme közül, már oly nemes és nemlének díszére való tányt követnek el, hogy még az érdeklőben sértett jáger-altiszt is salutál hozzá!

Expectorálóknak magunkat, becősnatot kérünk érte, de oly tisztas, és az erkölcselenség szennyével soha sem érintett, és négyeletű alakult díszes holgykoszorúnak kötelesek vagyunk az igazat megmondani, már csak azért is, mert nem egyes szegénylős holgyesekévé, hanem öntudatul bíró, tessületű tömörült és a férfiak intézményi ko-

zött első helyen helyt foglaló komoly egylettel van dolgunk, — és mert végre tórdelve, öszetett kézzel elmondott elődigi könyörgésünk mit sem eredményezett, pedig:

Tout ce qui reluit n'est pas or!
(Polyt. köv.)

Pest, június 21. 1872.

Nyílt levelet!

Ellyás Gyula szerkesztő barátomhoz.

Tisztelt elvtársam!

Megesett már rajtam, hogy tisztésgezen öltözödvé valahova elindultam; de mi történik! úgy rúpók nyargal tova mellett, s tetőtől-talpig beszőro. Nyugodtan hazasietek, áfooltököttem, s megint tiszta válek, mint előbb. Más nap megint látom a járdá taposót felém vágatni, most kikerültem, s többé felje se megyek anélkül az utcának.

Ezen kaland jutott eszembe, midőn a váci dalkör választó gyűléscről értesültem, és ha nem tisztelém váci polgártársaimat, ha nem tartoznám elismeréssel azon nyargabesült barátaim iránt, kik az aljasságok ellenében tüntettek, szavam adom, nem tartottam volna érdemesnek a tollat megvedvevén, hanem úgy tennék, mint a beszőró járdá taposóval, hogy többé felje se megyek azon utcának, hol a naplopónak helye van.

De kalapot emelek önök előtt tisztelt barátaim, s kész vagyok önök előtt, de csak is önök előtt magamat igazolni, rágalmazóimtól mindenesetre tisztességes dolognak tartom, ha rólam rossz véleményben maradnak.

*) Lapunk hozdát előlünk pérezessé kapuk e sajnos levelet, melyre mely megjelölésnek folytán ugyan nem tehetünk az által egyelőre mint egyszerűen közölt; azonban észleljék meg nekünk, hogy a keztyűt melyen tisztelt követnek helyett jóvó számban mi vegyük fel. Szerk.

Mint Török Kálmán elnök ur leveléből értesültem, súlyos vádként hozták fel ellenem, hogy az orsz. gyűlésen a zene akademiára vonatkozóknál nem-mel szavaztam, s így a dalkör irányában elfogalt állásommal ellentétbe jöttem.

Legyen szabad e dolgot kissé tisztáznom: az én fogalmam szerint legyenne előbb közéletenél, azután egyetem; a dalkör sokkal közelebb áll a zenéhez, mint az akademiához, ha tehát szavaztam volna, megvallom — még az idén inkább hajoltam a zenede felé, több elzárt látom.

De nem szavaztam, méltóztassanak elől venni azon napról az orsz. g. y. tudósítót, abban mozzanatról-mozzanatra megvann lehetlőben minden tény, minden szó, tehát látni fogják, hogy e tárgyban nem szavaztam.

Hanem ugyan ez alkalommal (mert a közoktatási ügykörösségvetése tárgyaltató) felszólaltam a dalmit részrekrétroppant öszetellen; meg pedig én mondtam: mert a dalmit, nagy urak és gazdagok időtöltésére szolgál, tehát ennek költségét fedezték fel, no pedig a szegény iparosok és tüfiterhek nem adójából, hosszasanak kik magoknak olasz stagniont saját erszényükre s ne iparkodjanak kedveseiket a haza pénztrábról kitartatni. Erre nem szavaztam meg egy fillért sem.

Na de most jön a java; Török Kálmán igen tisztelt elnök ur felszólit, hogy a versesgyűlésnek javára rendezett hangversenyt a jövendőről — ugyan ezen gyűlésben felmerült nehézség folytán — a nyugtákkal küldjem be. A váci és fővárosi lapokban nyilvános számla és kimutatás volt. Erre válaszként a hírom szóban fogaltuk:

Pfui! pfui! pfui!!!

A nyugtákat — egyébiránt azok

A göngyöd anyai szeretettel ápoltojás egyszer a maga idejében kelt pattan, s abból elő lép a kis álat. — És nevelikd minden veszől között. . . .

Egykor élveztes örömmel tisztogató magam a léd, s kitépett egy könyvel példát, szentelen, tiszta fehér volt, mint egyből al hulló hó, melyet elcsováva földre esett.

A randa porba hullva, mit várhatott a kegyetlen sorstól a parányi példát. — Mit más, mint árba tiportatást! . . .

De ő nem akart az emberiségnek jót tenni, a magasba vágótt, bekalandozni a félvilágot És jött a lenge szello fuvallom gyöngye hehletet gyánat, s játszó könyvséggel enyvége emeite őt fel a parból, mondván: "Jer megmatom nekéd az életet."

A pelyhly örendett, hogy gondatlan lábait tiprása által nem semmisítették meg. Volt reménye az élethez.

A szello fuvallom mind magasra hárta kisélet vendégével, át hegyomokon, kopár szirtek fölött, hol hisz erdőtől pillantott meg völgyekkel, melyek telvők illatot lehelő virágokkal, s melyek mosolygva nyitlának, bájos mosolyukkal üdvözölve a jövenyeket; — tovább smaragd zöld tárt meők bárosny virányra fölét haladt el, mely fölött vígmestrisz zengő esztendő dalát elragadtatta a természet megszerzőségétől.

Eddig csak szepet és jót látott a pelyhly

A szello fuvallom könnyedén vitte őt szellem szárnyain.

De jött falvak és városok fölött, hol sok volt az ember, és egymást igyekeztek aláhasni az elkerülhetlen gyűvészet sirtján.

Látta, hogy ezek között mint küzdőnek a jők a köznyg érdekében: kacaját és gőnyhatót nyerve jutalmul tettékért.

Látta zordon bakók kérés kezében a sütyiterhes bárdot, ki csak jelle rért a vérbírdót, hogy hűsre társasról a fát. . . .

Látott gyávák kezében azéll fegyvereket, melyeken fényes szuronyok villogtának, — s ugyan e gyávák gyótyóit látott elhullni sok nagy hősokat.

Látott undok fondorkodást, hitvány czekek cselezővését, bírangok bűnhalmazát, szarnok vérszomját; hanis ezeknek penctészt, melyek mellett megbuktak az igaz elvek; — látta a hullámzó forradalom vérdőzait, látta a hallomba hányt hulla torlaszokat, melyeken büszke diadalal halott át a győző ellen, s a hullákat a típör paripák patkó altörzskéi mehtősszón embéri alakjuktól, — e diadal menet volt egy nemzet fölött, — a harcosok örömrindása s fegyver esztetésre megrázkódtató a légt. . . .

Látta, mint bukkott alá a monarchia szuette cászárú tromjáról, saját cselezővővel dőszára. Tűszár és üllőzött köllös lett belőle egy vadszög pillanat alatt. — mig ellene vérs diadal állt a megcsalt nemzet fölött. . . .

Látta a má társadalmal leborzasztóbb forde kínóvését. — — Ott leskelődtek hűz szemekkel erkölcsi áldozatra sütet omlóhők a prostitúció ércnyírtó szörnyei — íd meztelen, hogy ingerkelő eszé mosolyaknál cősmány czelekijuka hurezőkjal az ártatlanságot, s ott vérs hóhéreként a buja köljégs meddő óleben abból kiírta az érzetet, agyongyilkolva a nemes erkölcsöt, s tömpitva a szellemi fokozatot.

Pelldá gyor az, mely menthetlenül magába hajja a szeli égés lepszteb tartalmát, s ha kikénközi azt, eltasztja magától, eldobja — mint rothadtalmát. . . .

A parányi pelyhet tovább vitte az emye szello fuvallom szellemi szárnyain. . . .

Míg agyart rendtőlők tőnyekel el látott: látta a palotákban és vikókban meghonosulva az undok ódat. — látta, hogy a párt vézerek mint eszaják arczl szemes kezekkel a tiszta igazságot a nép szemé láttára. — látta a gyalázatos önök aljas üzökösödését a beszelettel s e lélek kifukarik mint dobók áldozatú emberbűnséket a nyomor és megvetés szedlők Charybdeis, mely orvén véle nyelék el körök, örökségül hagyva unokáink — egy meggyalázott nevet. . . .

Igen. látta társadalmunk vakító fényét, de pokoli sötétségét árnyát is.

Látta, az egykor büszké és dísztárogat, de most elpusztult töképenzést — a parban futorgéva a nyomortól öszszetűt roska-dőzött tagjait bárosny és bíbor helyett most

meg-
t. c.
el-
ben s
s eng
dall
léte
érít
ráti
Vác
sors
nem
ged
nik
kín
ven
liza
szek
és
som
Me-
cl-
moz
a k
szeg
egy
Ma
das
Eg
Ég
és
Eg
tesit
ron
tes
el
mel
tud
Hac
csel
nem
kez
mel
kiss
hag
kes
reg
kat
rity
oda
mú
Lát
és
rés
völ
ves
oly
lyá
csel
mel
csel

megnyugtására, kik a pénzzel tán máskép bírátk volna el — mai nap t. c. Török Kálmán elnök urhoz elidúttam.

Hogy mit tettem a dalkör érdekében? hát csak azt, mit a körülmények, s a nyár folytán zilált helyzetük engedte:

A zászló felavatásánál hódoltam a dalkör kivánóságának, s komoly rozslétek dacára veztettem az ünnepeket; érintkezésbe hoztam kitűnő művészbármittal; irtam öbrösztö czikket; a Váczra küldtő s nyakukon veszett sorsjegyeken tőz túladtam. Énekelni nem tudok, táncolni pedig nem engedni hajlott korom.

Ily előzmények után más tésdöm nines, mint azon tiszelt barátainnak, kik jóakarómban nem kötekedtek, szíven egész melegéleg megköszönni a bizalmat, és téreren búcsút venni fölök.

Isten onkökkel, fogadjon ön tiszelt szerkesztő úr, érdemes polgártársaim és barátaim hazafiai meleg kézzsörítősomat.

Dejny Alajos.

Meghívás a Pesten tartandó első magyar közgazdasági gyűlésre.

Hazánk anyagi jólétének előmozdítására czélszerűnek mutatkozik a közgazdasági tereknél előzőek személyes érintkezésére és eszmecserére egyesíteni.

E czél elérésére végett az Országos Magyar Iparégyesület, Országos Gazdasági Egyesület, Országos Erdészeti Egyesület, Magyar Mérnök-és Építész-Egyület és a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara kebelől kiküldött létesítő bizottság elhatározta, hogy le-

hetőleg éventen Országos Közgazdasági Gyűlést tartassék.

Azon reményben, hogy a hazánk jólétét érintő magyar közgazdasági kérdések szakértő tárgyalásának szükségét minden hivató mélyen érzi, hazafiu bizalommal meghívjuk az érdekelteket a Pesten 1872. évi márczius hó 24—28. napjain megtartandó első magyar közgazdasági gyűlésre.

Rész vehet e gyűlésben mindenki, a ki állásánál végy foglalkozásánál fogva a közgazdasági előmenet iránt akár tudományos és publicistikai, akár gyakorlati szempontból érdekel viseltek. Hatóságok, községek, társulatok, egyletek és testületek megbízottak által képviselhetetik magukat.

A részt venni kívánók hat forintnyi díj lefizetése mellett tagsági igazolványt válthatnak 1872. évi január 1-től kezdve a közgazdasági gyűlés létesítő bizottságánál (Pest, országút 7. szám, az orsz. m. Iparégyesület helyiségében).

Vidéki résztvevőknek a tagsági igazolvány a tagdíj bérmentes beiküldése folytán posta útján küldetik meg.

Az igazolványok felmutatása mellett a résztvevők a hazai vasutakon félórán utazhatnak Pestre és vissza.

Mindazok, a kik tagsági igazolványt váltának, akár részt vesznek a gyűlésen, akár nem, a tagdíj fejében ingyen kapják a gyűlésre vonatkozó közleményeket, nevezetesen a gyorsírói feljegyzések alapján szerkesztendő napi értesítőt és az utóbb közzétendő részletes közleményeket.

A gyűlés napi rendjét maga a közgyűlés állapítja meg. Egyelőre azonban következő napirend hozatik javaslatba:

a) Alapszabályok megállapítása; egy elnök, két elnök-helyettes és két joggyökényviteleső választása.

b) Netaláni indítványok előterjesztése és napirend tölzése.

c) Tanácskozási tárgyak, megelöz szakszótályi tárgyalás nyomán.

I. Az iparügy rendezésének kérdése.

II. A bankkérdés.

III. A hazai gyártipar pangásának okai és emelésének eszközei.

IV. A közlekedésügy fontosabb kérdései.

V. A lakáskérdés.

VI. A mezőgazdasági oktatásügy szervezése.

d) A 24 tagú állandó bizottság választása a gyűlés határozatainak igazolvasatására és a következő gyűlés előkészítésére.

A gyűlésre vonatkozó további részletek, nevezetesen a fentebbi tanácskozási tárgyakra vonatkozó indokolt indítványok a jelentkező tagokkal később fogmak közöltetni.

Pest, 1871. évi decz. 14-én.

Az országos Magyar Iparégyesület — Országos Magyar Gazdasági Egyesület — Magyar Mérnök-és Építész-Egylet — Országos Erdészeti Egyesület és a — Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara — kebelől kiküldött létesítő bizottság nevében

Hunyady János,

elnök.

Mudroyy Soma,

jegyző.

Hírek.

A vácz dalkör 1872. január hó 28. kiadóvona helyiségében délután 3 órákor közgyűlést tartand. Tárgy: Választmányi tagok választása.

A Magyar-és Erdélyi honban lakó összes lengyelok saját érdeklőségük fölkeretnek, hogy lehetőleg pontos lak címekkel

rongyos czondra fűdi, kezden gőreső botot szorít, mely tőz utolsó maradvák az elpusztult roppant vagonoknak, kevelendül engedők nékelőnti saját bírtokán volt fűjáfőli, melyet ő mekelt és ápoljt, hogy — bár nem tudá — arról köldös botot törjön. Hasonlatotkák volna inkább a szabítás-csovtólköz, mint őő lényhez. Kér karja, mint szaraz ég nyult ki tőrszűlő kerges kezekkel a nyomorú almaszina után! — szemelből kiolt a fény, testéből a nélkülözés kiszivta véret, ki csontjából az év pelót; s tárgyányul barátai mint oda hagyták őt, kik számára egykor drága őt-kekkel terhelten állt asztala, hogy az ővét tegyék, míg azoké marak. S most ő ő hentergő helyzetből tovább vándorolt! . . .

Látta, hogy a nép mint emel bálványokat a bűnnek és az erény hátteré szorvira. Megfertőztette a templomokat, mert oda nem imádkoz, hanem gazdaságát és mulandó szépségét járt fitogtatni. — Látta a meghasonlást, az örít vad dühöt, az ádáz bosszút az irigység gyilkos fügyerével levezetők bösz romhoz intézve társul elten: — látta a nyakra ejtett sajtó szelők veszedély hatását, melyre nines s melyet oly könnyű ejteni a jellemre. . . .

Látta a bátrakat, mint esnek a pályák áldozatánál — látta a tudósokat, bölcseseket, írókat, költőket és művészeket stb. nélkülözni és éhen halni, amíg a tudatlanok, ostobák és buták — kiknek sok volt,

piazar hiúsággal szórják pénzüket a divat, korunk ez undok szörnyetegnek mohó égyvéggyal faló telhetetlen gyomrába, míg végre kiaknázta saját érszényét, s utolsó garasán megvette jó olcsón a nyomort, mely viszonzásul ismét őt ragadta őcska marakéval megesemistől izzos karjai közé . . .

Ugy van, volt idő midőn a költőnek nem volt az a garasa, melyen gyertyát vett volna, hogy napi kenyérét megkereshesse!

Látta az érény óriási bukását s a bűnök ocsányi diadalát a jók fölött. . . . Egy ézők követte a másikat, egy földöz tapadt nyomorult gonosz fondorlatokat öszít s más ellen! . . . A heves nap vaktió fényénél betekintett a templomok szentélyébe, a komor zárdák kormos falai szelők a fűpásztorok labába. . . . de közt, nem talált igazságot, mindentől ál-főnség uralkodott, éhletetlen cselzőkökkel rakvak udvaraik, kik félvezeték a leg-nemesebb szívű lényeket is pályájukon. . . .

Látott esendőt és vihárt.

Látott némaság állt a esendes jelen a méla-hő hald ódász érzését ezüst sugárzó fölönkre. A nép nagyraesze nyugodt álomba szenderült, míg többek dorobozóinak zajos termekben és gond nélkül.

A jók jótékony álomba ringatóztanak, s a lelkiismeretlenek ébren virásztak az ál . . .

Látott pokoli erőkötőz, zardón féket, melynek áldozatán esett a pehely is.

O is megkívánta az emberek bűnét: a kéjt stb, s a földre kívánókézt.

Ez ókbel maga ellen lözött a természet haragját. — Látott aztán véstérben gyász felkötött halomból toronyosulni, melyek hegyre eszigének az ég iveténél — halálai fenyegetése a földnek garó lakóit; — jött a villám lángostoráló, sújtásra emelve szélait; következett hatalmas, eget és földet rákötő dörög Bengett a fény porietó talpa, megnyílt az ég csapja, s töltézet alakban ömölt alá a zűdülő zápor. A tenger sima tükör följajult, ádáz vihar szántá fel azt, mi bösz orkánra fajult; toronyosult hullámni elnyelésével feyetegetk a világot, vad moraja től halladta az ég hatalmas dörögőzökét talpatokan, s düh telte elem alá kezdé szim talaját, míg végre mégis elnyelt. . . .

A parányi pehely zápotól ázottan zuhant alá a tengerbe; a végegesemistelés, az enyészett tengerbe; — míg a földön maradt szörény társai puha párnául szögáltak az emberiségkök!

Ember! Jónasitól e pelyhet tennagad-nyagvembertársához: mi különbség van köztetek és a pehely között!

